

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

KVINDELIG FREMSKRIDTSFORENING.

Nr. 38.

Udgaaet hver Søndag. Abonnément 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petrolinie eller dens Plads 40 Øre.

København, Søndagen den 20. September 1891.

IV. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Fru Line Luplau.

Kvindesagen har i disse Dage mistet en af sine mest ærgeriske Forkæmpere her i København, idet Fru Line Luplau, født Monrad, er død Fredagen den 11. September, 68 Aar gammel.

Gift med en Præst, i sit 24de Aar, og derefter bosat over 20 Aar i en lille By som Varde, hvor i Almindelighed ikke de nyeste Tidsstrømninger har let ved at bryde igennem, levede hun dog med i alle Tidens nye Spørgsmaal, men kom først til at arbejde med fuld Kraft for sin dybeste Interesse — Kvindesagen — da Pastor Luplau tog sin Afsked og hun med ham flyttede til København.

Her var et omfattende Felt for hendes rige Evner og storslaaede Maade at arbejde paa. Desværre havde allerede en Nervesygdom grebet hende saa stærkt, at det periodevis var hende umuligt at arbejde. Men naar hun da atter var rask, kunde hun arbejde for ti, baade som Agitator og Administrator for Kvindesagen.

Fru Luplau blev allerede i Klara Rafael-Fejden stærkt greben af Sandheden i Kvindens nedværdigende Stilling, men kom først til Klarhed her over gennem voldsomme Kampe med sig selv adskillige Aar senere.

Som Præstekone dannede hun med sit store Administrationstalent først i Varde en almindelig Hjælpeforening for Smaafolk. Det lykkedes hende at sætte denne i Scene, og Hjælpeforeningen udrettede ikke lidt, men Fru Luplau kom dog snart til den Anskuelse, at Velgørenhed var ikke tilstrækkeligt, og at det var alvorlige Samfundsreformer, der trængtes til, om de Nødlidende virkelig skulde hjæl-

pes. Hun kastede sig derfor med glødende Iver over Arbejdet for kommunal Valgret, og da „Dansk Kvindesamfund“ samlede Underskrifter til en Adresse desangaaende, skaffede hun i Varde og Omegn alene henvend 2000 Underskrifter, og hun rejste selv om og oparbejdede Stemningen for Kvindens Deltagelse i Kommunens Anliggender.

Hidtil var hun endnu ikke optraadt som Taler. Da traf det sig ved en Grundlovsfest i Varde, at det faldt hende underligt paa Sinde, at kun Mænd og atter Mænd skulde tale og afgøre Landets Sager, og der sad Kvinderne overalt kuede, fremmede og uden Indflydelse i det offentlige Liv. Som Præstens Hustru, der vel først og fremmest burde følge Kirkens Dogmer, var hun ikke blind for, hvilket Ramaskrig der vilde rejse sig, om hun ved et offentligt Folkemøde vilde tage Ordet. Mest bange var hun dog for sin Mand, for den Sorg, hun vilde gøre ham, hvis hun brød med alle provinsielle Vedtægter. Hun havde slet ikke talt til ham derom, men da hun var overbevist og fast i sit eget Indre om at ville tale og hvad hun vilde sige, da betroede hun sig til ham, og hun ansaa det næsten som et Mirakel, da han svarede hende i al Kærlighed: „Du faar gøre, hvad Du føler dig drevet til; jeg vil ingen Hindringer lægge dig i Vejen. Gaa du med Gud.“ Fra det Øjeblik var Gennembrudet sket for hende, og nu undte hun sig næsten ikke Hvile for at arbejde for Kvindesagen.

Ofte, naar hun laa vaagen om Natten og stærke Tanker overvældede hende, fik hun ingen Ro, før hun stod op og nedskrev dem.

Da hun i 1888 deltog i Arbejdet ved „Nordisk Kvindesagsmøde“, som Kvindelig Fremskridtsforening afholdt, var hendes største Glæde Kvindebladet „Hvad vi vil“, ud-

givet af samme Forening. Hun blev straks en væsenlig Støtte og Medarbejder, og skrev ivrigt Agitationsartikler deri, og undertiden, naar Kvindelig Fremskridtsforening kunde blive træt af at bringe de store Ofre, som der kræves til Udgivelsen af et Blad, sparede hun sig ikke for at gaa rundt til Medlemmerne og prædike Ansvarsfølelsen op i dem, staalsætte de vaklende og ihjelslaa det slemme Ord, „Hvad kan det nytte“. Kvindesagen maa have et Organ, den maa have Mund og Mæle, om den skal kunne paavirke den offentlige Mening. I Kvindelig Fremskridtsforening, hvoraf hun var Medlem, følte hun sig mest hjemme og var enig med den i, at det gælder om at samle Kvinder fra alle Samfundslag, og at de kvindelige Arbejdere er dem, der dybest føler Trykket af Samfundsuretfærdigheden.

Men — alt maatte være i stor Stil, hvad hun skulde have med at gøre, derfor stillede hun, medens hun sad i Kvindelig Fremskridtsforenings Styrelse det Forslag, at der skulde afholdes selskabelige Sammenkomster med Kaffe, Musik, Oplæsning og Leg for de Unge til en Pris af 25 Øre, for at selv den tarveligste Kvinde kunde faa en glad Aften og maaske bibringes Interesse for Kvindesagen. Disse Sammenkomster, som blev afholdte i Rømersgade, lykkedes over al Forventning. Fru Luplau skaffede Oplæsere, Musik og Sang i den store Sal, Diskussion og Samtale i mindre Sale.

Trods sin høje Alder satte hun sig fuldstændigt ind i Arbejderspørgsmaalet. I ganske kort Tid fik hun Rede paa alle Fagforeningernes Ledelse og hele den store Administration i den københavnske Arbejderbevægelse. Men det var hendes Mening, som vor, at Arbejderspørgsmaalet ikke løses, før Kvinden er ligestillet med Manden i social og politisk Henseende, og det var hende